

12 April 1917. Donderdag . 's morgens vroeg.

De meid komt mij wekken als naar gewoonte om 7 uur.

“Hebt gij nog brood?”

“Geen korst meer,” heel bedrukt gezegd.

“Welnu kook wat aardappelen voor u.”

“Ja, u hebt nog die koekjes van gisteren.”

“Br! Ik griezelen bij de gedachte dat te moeten verorbenen. Gisteren avond heb ik 't beproefd: hard waren ze en veel te zout.”

Nauwelijks ben ik in de bibliotheek, waar ook mijn maaltijden genomen worden, of de meid komt binnen.

Neen, zulk een gelaatsverandering heb ik nooit gezien: een uitdrukking der hoogste vreugd straalt uit die kleine zwarte oogen, een blijde glimlach trekt de hoeken van dien zoo even bedroefden mond omhoog.

Heeft ze een groot lot gewonnen? Ja. Met haar krachtigen arm zwaait ze boven haar hoofd een zwaar roggebrood:

“Kijk eens hier, kijk eens hier!” op een toon van uitbundigen triomf.

“Hoe geraakt ge daaraan?” schier nog ongeloovig over hetgeen toch duidelijk is te zien.

“Het lag in den keldermond, het moet er ingeworpen zijn, terwijl ik u gisteren avond ben gaan halen.”

En nu is dan toch gekomen, wat zoo lang was verwacht en beloofd: gesmokkeld in het rijtuig mijner nicht, die wekelijks ten behoeve van het Voedingcomiteit naar buiten rijdt.

Vier frank ervoor: een spotprijs van goedkoop in dezen duren tijd.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)